

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Unus Pro Omnibus, Hoc est: Christus Jesus Dei Filius

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1733

VD18 12431648

Consideratio II. Crux est arbor vitæ & salutis, ad quam nos oportet in omni tentatione & periculo confugere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45934)

in ea imago Crucifixi Salvatoris nostri excrevit, quæ effigies etiam-
num in monasterio sanctæ Mariæ Magdalænæ ad oppidum Trajecten-
se supra ripam Mosæ in Diocesi Leodiensi piè asservatur & honoratur.

Bosius recenset de vite, quòd in Hispania in valle Soletana in
monasterio S. Benedicti in hodiernum usque diem prodigiosa quædam
Crucifixi imago asservetur, quæ ex radice cujusdam vitis mirabiliter
excrevit, & nunc quàm plurimis beneficiis ac prodigiis coruscat. En
quàm bene Christus seipsum viti comparaverit: *Ego sum vitis vera.*

Bosius de
cruce tri-
umph,

Joan. 15. 1.

Scinde pyra & poma, & in medio illorum reperies crucem. Po-
mum Paradisiacum non crucem tantum sed etiam Crucifixi imaginem
in medio exhibet; Granadilla crucem & cætera passionis Dominicæ
instrumenta clarissimè & ad oculus monstrat; Malum Punicum seu
Granatum meris crucibus internis est refertum; tale Christus Domi-
nus dono dedit B. Joanni à DEO hospitalitatis Fundatori, dicens:

Granada sarà la tua croce. Sed in quem finem hæc omnia? Nunquid
DEUS & natura aliquid frustra faciunt; Minimè; disce ergo amare
crucem, & in ea pendentem orbis Redemptorem. Verè mi Domi-
ne, qui te non amat, anathema sit.

Had. Lyræus
lib. 6. c. 1. de
Chr. pat,

CONSIDERATIO II.

**CruX est arbor vitæ & salutis, ad quam
nos oportet in omni tentatione & pericu-
lo confugere.**

*Ecce arbor in medio terræ, & altitudo ejus nimia.
Dan. 4. 7.*

1.

TRia quondam ligna DEUS in horto Paradisi plantavit, lignum
vitæ, lignum scientiæ boni & mali, & cæteras arbores tum
frugiferas, tum infrugiferas; unam sibi reservavit, arborem
videlicet scientiæ boni & mali, de qua protoplastis præcepit:
De ligno scientiæ boni & mali ne comedatis. Comederunt miseri, Gen. 2. 17.
A 3 & fa-

Gen. 3. 8. & facti sunt in desolationem. Quid consilii in re tanti momenti, ex qua pendeat orbis salus? Audi Scripturam: *Abcondit se Adam & uxor eius à facie Domini DEI in medio ligni paradisi.* Supra quod antiquissimus

Origen. hom. 1. in Gen. Origenes: *Impulsu quodam primi parentes ad arborem se contulerunt, ut significaretur, iam tunc unicum perfrugium in arbore crucis esse constitutum.* Ecce quàm bonum, quàm tutum sit animæ peccatrici, & nunc ad frugem revertenti maturè, & dum adhuc tempus gratiarum affulget, ad arborem vitæ & verum vitæ lignum, hoc est, ad SS. Crucem confugere: *Arbor vitæ, inquit Cornelius, est Crux Christi, qua in medio paradisi, id est, Ecclesia erecta, vitam dat mundo; Et Ecclesia Catholica in Officio de S. Cruce: Hac est arbor dignissima; in medio paradisi situata, in qua salutis Auctor propria morte mortem omnium superavit.* O Christiani, quid agitis? En certum ac securum salutis vestræ perfrugium; fugite, fugite, sed ad crucem Domini.

Dan. 4. 7. 2. Mirabilem quondam visionem habuit Perfarum Rex Nabuchodonosor. *Videbam, inquit ad Danielelem Prophetam, & ecce arbor in medio terræ & altitudo ejus nimia: Magna arbor & sortis, & proceritas ejus contingens cælum: Aspectus illius erat usque ad terminos universæ terræ: folia ejus pulcherrima, & fructus ejus nimius, & esca universorum in ea. Subter eam habitabant animalia & bestia, & in ramis ejus conversabantur volucres cæli, & ex ea vescebatur omnis caro.*

Anton. de Rampelogis f. 565. Per hanc arborem Daniel Propheta ipsum Perfarum Regem Nabuchodonosorem, alii hominem utpote arborem inversam, alii prosperitatem humanam intelligunt. Verùm proposito nostro perapte inservit Antonius de Rampelogis clarissimus Scripturæ interpres, qui per prædictam arborem crucem subaudit Dominicam. Audiamus inter utramque arborem & Danielis, & Crucis non inelegantem analogiam.

Psal. 73. 12. Arbor illa magna & prodigiosa Danielis in medio terræ videbatur plantata; Crux arbor una nobilis in medio terræ stetit: *Operatus est salutem in medio terræ.*

S. Hieron. Ep. 7. cap. 25. Arbor Danielis usque ad cælum pertingebat: Crux arbor verè regia, quia ornata Regis purpurâ, ipsum cælum nobis aperuit, & etiamnum pœnitentes animas ad cælum transfert: *Latro de cruce tranfit ad paradysum.* Ita S. Hieronymus.

Psal. 18. 5. Arbor illa Regia ob nimiam altitudinem usque ad extremas orbis partes conspiciebatur: Crux arbor decora & fulgida usque ad terminos orbis terrarum se dilatat, nec ulla regio amplius superesse videtur, in qua crux non prædicata fuit: *In omnem terram exiit sonus ejus.*

Arbor

Crux arbor vite & salutis.

7

Arbor Regis Babyloniae fructibus plena & abundans fuit: *Et esca universorum in ea*: Crux omnibus invocantibus escam spiritualement praebet, omnes nutrit, cunctos sustentat, & implet omne animal benedictione. Psal. 144: 16.

Arbor Danielis omnibus, tum bestiis terrae, tum caeli volucris commune asyllum fuit: Crux Dominica totius Christianitatis unicum ac ultimum perfugium est, tum in vita, tum in morte, proinde omnibus omnia facta est: *In cruce*, ait S. Doctor Seraphicus, *pendet omnis fructus vitae, quia ipsa est arbor vitae, quae est in medio paradisi.* S. Bonav. lib. 1. Pharetrae, c. 4. fol. 140.

3. De magno Cham Tratarorum Rege commemorat Odericus, ut testis oculatus, quod in sua aula regia inter pretiosa etiam pinum habeat arborem satis proceram, in qua praegrandes gemmarum & unionum botri, velut uvae e singulis ramis quaquaversum pendent, nec ullus ramusculus in hac pinu pretiosissima reperiendus sit, qui non tali gemmeo botro sit ornatus & oneratus. Odericus in Indicis lib. 1.

Henricus Northusiae Landgravius in hastiludiis, quae suis quondam Nobilibus instituit, arborem quandam satis proceram & latam, aureis & argenteis foliis turgentem in foro erexit, ex qua illis, qui adversarios suos ex equis praecipitarunt, aureum folium pro munere dedit, iis vero, qui concurrebant, hastasque frangebant, sed tamen in sua sessione permanebant, argenteum folium donabat. Le Blanc in Psal. 1. v. 3.

Xerxes Persarum Rex Platanum arborem, qui optatam ipsi umbram in gravi Solis aestu fecerat, aureis torquibus, pretiosis annulis ac gemmis ornavit; Pompejus vero vitem auream gemmeis pomis & botris circumdatam in triumpho ostentavit &c. Idem:

Mitto has & similes arbores pretiosas, quas mundus aestimat & miratur; ad aliam arborem te duco, anime mi, sub cujus umbra, etiamsi ruat mundus & aether, stabis intrepidus. Arbor haec est Crux Dominica, de qua Ecclesia cantat: *Crux fidelis inter omnes arbor una nobilis, sylvam talem nulla profert, fronte, flore, germine: Dulce ferrum, dulce lignum, dulce pondus sustinent &c.* In hymno de S. Cruce. Nulla inter praedictas arbores pretiosas meliorem fructum tulit, quam lignum crucis, hoc enim solum dignum fuit portare talentum huius mundi, & pretium totius saeculi; hanc igitur salutiferam arborem humiliter exosculemur, & duobus fringamus brachiis, eam devotissime salutando: *Ave Crux, spes unica: Benedicta tu inter omnia ligna, & benedictus fructus, qui in te pependit JESUS CHRISTUS, Sancta Crux, Thronus Filii DEI, adesto nobis peccatoribus, ut per te simus nunc & semper adjuti & defensi.*

4. Desolata Agar filium suum Ismaelem, ubi panis & aqua defecit, in deserto subter unam arborum projecit: *Abjecit puerum subter unam arborum,* Gen. 21. 35.

arborum, quæ ibi erant, & abiit, seditque è regione procul, quantum potest arcu jacere, dixit enim: Non videbo morientem puerum, & sedens contra, levavit vocem suam, & fleuit. Subintrat hic S. Isidorus mysticam indagans causam, cur Agar hanc prolem suam subter unam arborem projecerit, ibidem auxilium expectans de cælo?

S. Isidor in hunc scripturæ locum.

Rationem idem S. Pater assignat, quia per dictam arborem crux Dominica præfigurata fuit, sub cujus umbra & proles & mater desolata mox à cælo optatas impetrarunt suppetias, nam apparuit eis Angelus, mœrentes consolans, fontemque monstrans, cujus hausto salutaris laticæ & mater & proles abundè refectæ sunt. Si hoc olim in umbra, quid nunc in luce veritatis? *Crux*, ait S. Laurentius Novariensis, *est arbor optabilis, salubri medicamine plena. Quid agitis, ô peccatores! Cur non ad hanc vitæ & salutis arborem properatis, extra quam est nulla salus?*

S. Laur. Novariensis, de peccatis.

5. De Maximiliano Primo hujus nominis Imperatore referunt probati scriptores, quod à Principe quodam duos raræ magnitudinis & velocitatis molossos dono acceperit, quos Imperator (sed tum temporis intervallo adhuc Archidux Austria) ipse in venatione probare voluit. Cum itaque illos loro alligatos ante se duceret, in proximam feram immissurus, accidit, ut hi generosi canes ad conspectum ferae omnis moræ impatientes, tanto impetu in obviantem prædam invaderentur, ut Maximilianum, qui lorum seu funem circa manus fortiter ligatum tam citò solvere non poterat, per longum viæ spatium super terram miserimè raptarent, in quo summo rerum & vitæ discrimine sine dubio periisset, nisi providentissimus DEUS, qui in tempore adest se in veritate invocantibus, huic extremo malo remedium ordinasset; siquidem canes, cum ad arborem quandam advolarent potius, quam accurrerent, subito se ipsos captivarunt, dum funis circa arborem implicitus momento uno celerem illorum cursum stitit, ex quo Maximilianus jam semimortuus & malè cruentatus paulisper ad se rediit, funem de manibus solvit, & sic à vitæ interitu ope arboris obstantis liberatus est.

Joan. Weyer S. J. To. 2 lib. I. cap. 10. & alii.

Idem Imperator, dum aliquando per montana excelsa & rupes præruptas Oenipontanas rupicapras insequeretur, eò tandem in hac periculosa venatione evasit, ut nec pedem referre, nec amplius progredi valeret, nisi in præcipitium & proprium interitum. Mansit in hoc statu per dies duos & noctes, crucifixum implorans Amorem suum; Et ecce die tertio apparuit juvenis in habitu rustico (qui Angelus Domini credebatur) qui eum à præcipitio liberavit, & per præ-

Greiserus de Cruce lib. 2. cap. 19.

alta

alta montium securè ad suos perduxit, in cuius rei memoriam pergrandem Crucifixi effigiem illie locorum iussit erigi, quam conspiciens de longè veneratus sum.

Ad te nunc me verto, anime mi, dic, obsecro, quid aliud vita tua est, quàm continuus cursus ad mortem? Et quò te subinde non ducunt inlolli isti & canes venatici, scilicet tuæ infrunitæ passiones, concupiscentiæ, carnis tumultus, dæmonum insultus & mali habitus? Igitur arborem oportet quærere, quæ ab interitù te eripiat; Arbor hæc salutifera est *Cruce Dominica*, in qua *vita & salus mundi pependit*, in qua *Christus triumphavit*, & *mors mortem superavit in æternum*; ad hanc, inquam, curre, quia, prout loquitur *S. Ambrosius*, *per arborem mors, & vita per crucem.*

CONSIDERATIO III.

Christus Adamus secundus reparat in Cruce, quod Adamus primus in Paradiso destruxit in arbore.

Unius delicto multi mortui sunt: multò magis gratia Dei, & donum in gratia unius hominis Jesu Christi in plures abundavit. Ad Rom. 5. 15.

1.

Primus homo de humo sumptus, & ex limo creatus, à DEO creatore suo nomen accepit ADAM. Obierva hic Lector prudens; Tò nomen ADAM quatuor constat litteris, quæ in græco quatuor orbis demonstrant plagas; A Anatole, id est Orientem, D Dysis Occidentem; A Arctos Aquilonem, & M Mezembria Meridiem, sed hoc, prout rerum ponderanti patet, est crucem exprimere; ita Rabanus: *Nomen primi hominis, id est, Adam in figura & forma sanctæ crucis dispositum est; quatuor enim orbis partes veram, seu quadratam formant crucem, & S. Hieronymus: Ipsa, inquit, species crucis quid est aliud, nisi forma quadrata mundi? Ut per hoc videlicet*

Rabanus fig. 12. de S. Cru. S. Hieron. in Marc. c. 11.